

Arrest

nr. 124 286 van 20 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2014 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 mei 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. KLAPWIJK en advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn diende op 8 april 2014 een asielaanvraag in. Uit het Eurodacverslag bleek dat verzoekende partij voorheen in Italië verbleef.

Op 16 april 2014 wordt verzoeker gehoord met betrekking tot de overname van zijn asielaanvraag door Italië. Hij verklaart nooit elders een asielaanvraag te hebben ingediend.

Op 18 april 2014 werd een verzoek tot overname gericht aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 13, §1 en 28, §3 van de Dublin-Verordening. Gelet op het feit dat Italië dit verzoek niet beantwoordde binnen de door de verordening voorziene termijnen werden de Italiaanse autoriteiten bevoegd voor de behandeling van de asielaanvraag op grond van artikel 22, §7 van de Dublin-Verordening.

Op 13 mei 2014 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 26quater).

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

*naam : Z. (...)
voornaam : Z. (...)
geboortedatum : 01.01.1990
geboorteplaats : Lachkel
nationaliteit : Afghanistan*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 07.04.2014 in België toegekomen te zijn. Eén dag later, op 08.04.2014, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn te Lachkel op 01.01.1990.

Uit het Eurodacverslag van 08.04.2014 blijkt dat betrokkene op illegale wijze het grondgebied van de Dublin-Staten via Italië is binnengekomen. Op 12.05.2014 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-Agreement op gewezen dat zij op basis van art. 22§7 van de Dublin-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 22§1 van de Dublin-Verordening van het verzoek tot overname dat hen op 18.04.2014 op basis van art. 13§1 en 28§3 van de Dublin-Verordening werd overgemaakt.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 16.04.2014 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij nooit elders asiel heeft aangevraagd maar dat zijn vingerafdrukken wel in Lampedusa in Italië werden genomen. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 16.04.2014 dat hij zevenendertig dagen voor zijn aankomst in België per bus vanuit Afghanistan naar Iran reisde. Na een verblijf van zeven dagen zou hij vanuit Iran per bus en te voet naar Turkije gereisd zijn waar hij gedurende vijf dagen verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene per boot vanuit Turkije naar Griekenland gereisd zijn. In Griekenland zou betrokkene gedurende achttien dagen verbleven hebben alvorens per boot naar Italië te reizen. Betrokkene verklaarde dat zijn boot met vluchtelingen vanuit Griekenland door de Italiaanse politie werd onderschept en dat hun vingerafdrukken genomen werden en dat ze werden ondergebracht in een tent waar ze voedsel en kleding kregen en dat ze mochten vertrekken als ze daar zin in hadden. Betrokkene verklaarde dat hij Italië na twee dagen verlaten zou hebben nadat hij telefonisch contact nam met de smokkelaar en dat ze met elkaar afspraken in het treinstation van Milaan. Betrokkene verklaarde dat hij vervolgens naar het treinstation in Milaan gereisd zou zijn en dat de smokkelaar met hem van Milaan naar Parijs in Frankrijk reisde per trein. In Parijs zou hij aan een andere smokkelaar zijn overgedragen die hem per trein naar België bracht waar hij op 07.04.2014 zou zijn aangekomen en één dag later, op 08.04.2014, het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Dublin-Staten niet verlaten te hebben.

Op basis van de resultaten in het Eurodacverslag van 08.04.2014 waaruit blijkt dat betrokkene op illegale wijze het grondgebied van de Dublin-Staten via Italië is binnengekomen en de verklaringen van betrokkene dat hij door de Italiaanse politie werd onderschept komende op een boot met vluchtelingen vanuit Griekenland, werd voor betrokkene op 18.04.2014 op basis van art. 13§1 en 28§3 van de Dublin-

Verordening een overnameverzoek overgemaakt aan de Italiaanse autoriteiten. Op 12.05.2014 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-Agreement op gewezen dat zij op basis van art. 22§7 van de Dublin-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 22§1 van de Dublin-Verordening van het verzoek tot overname dat hen op 18.04.2014 op basis van art. 13§1 en art. 28§3 van de Dublin-Verordening werd overgemaakt.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië, Egypte en Syrië, betekend echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Italië, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat de mensen er niet vriendelijk zijn en dat de asielprocedure volgens de smokkelaar beter is in België dan in Italië (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze ingeroepen redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Italië, dient te worden opgemerkt dat uit de verklaringen van betrokkene blijkt dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Italië en dat hij zich wat betreft de asielprocedure enkel baseert op wat de smokkelaar hem verteld zou hebben. Aan dergelijke informatie die men verkregen heeft via derden, in casu de smokkelaar, kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Bovendien blijkt dat betrokkene deze informatie enkel heeft van horen zeggen via derden en dat deze dus geenszins gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene maakt dat ook niet aannemelijk dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat de mensen in Italië niet vriendelijk zijn, dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze verklaring niet in het minst aannemelijk maakt. Bovendien maakt betrokkene ook op geen enkele wijze aannemelijk waar het al dan niet vriendelijk zijn van mensen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) of dat het al dan niet vriendelijk zijn van mensen automatisch zou inhouden dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren of dat de asielaanvraag van betrokkene door de Italiaanse autoriteiten niet zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat betrokkene geen

enkele informatie geeft over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Er dient dan ook te worden opgemerkt dat de door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd kunnen worden. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot Italië (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011, 07.09.2011, Strasbourg; UNHCR, "UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", July 2013; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013), blijkt niet dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, kan stellen dat men als asielzoeker in Italië zonder meer en automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van

de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Zoals hogerop reeds aangehaald zullen de Italiaanse autoriteiten bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van deze rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10 of art. 11 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, verklaarde betrokkene dat dit op aanraden van de smokkelaar is (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze opgegeven reden om specifiek in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich hiervoor baseert op wat de smokkelaar heeft aangeraden. Aan dergelijke informatie die men heeft verkregen op het aanraden van anderen en dus verkregen heeft via derden kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen op aanraden van de smokkelaar, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin- Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene of op aanraden van de smokkelaar kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand haalde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 16.04.2014 geen concrete gezondheidsproblemen aan (DVZ, vraag 35). Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene ook geen gegronde redenen of elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen

op grond van art 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 13§1 art. 22§1, art. 22§7 en 28§3 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Italië waar hij aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten zal worden overgedragen (4).”

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 2.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede

werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te

zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In casu zet de verzoekende partij in haar verzoekschrift een middel uiteen ontleend aan de schending van een door het EVRM gewaarborgd recht. Verzoeker voert de schending aan van de artikel 3 EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in elk geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoeker betoogt dat het thans algemeen bekend is dat vooral in het zuiden van Italië – Sicilië en andere omliggende eilanden – overstelpt worden met asielzoekers komende uit Noord-Afrika maar ook uit Turkije en Griekenland. Hij zal worden onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling en/of zijn asielaanvraag zal niet met de nodige aandacht en objectiviteit worden behandeld. Verzoeker maakt deel uit van een kwetsbare groep die systematisch wordt onderworpen aan een praktijk die strijdig is met artikel 3 EVRM, namelijk asielzoekers die worden teruggestuurd in toepassing van DE Dublin II Verordening. Verzoeker verwijst hierbij naar talrijke verslagen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het dossier van verzoeker op zorgvuldige wijze heeft onderzocht, doch heeft vastgesteld dat de Italiaanse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van de asielaanvraag, volgens dezelfde standaarden ingevolge de internationale en Europese regelgeving.

In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat er geen bezwaren voorhanden zijn voor een overdracht van verzoeker naar de bevoegde lidstaat.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft geoordeeld dat *“Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen (...) betekend (sic) echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld”*.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar Italië zouden rechtvaardigen, verklaarde dat de mensen er niet vriendelijk zijn en dat de asielprocedure volgens de smokkelaar beter is in België dan in Italië. Uit de verklaring dat mensen in Italië niet vriendelijk zouden zijn, kan geenszins worden afgeleid dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren of dat de asielaanvraag van betrokkene door de Italiaanse autoriteiten niet zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Dat de asielprocedure in België beter zou zijn als in Italië heeft verzoeker enkel van horen zeggen van de smokkelaar. Een dergelijke verklaring ‘van horen zeggen’ is geenszins gebaseerd op verzoekers eigen persoonlijke ervaringen en volstaat niet om de vaststellingen uit de bestreden beslissing met betrekking tot de waarborgen die het Italiaanse systeem voorziet met betrekking tot de behandeling van de asielaanvraag te weerleggen. Ook het feit dat het project van E.U. zoals verzoeker stelt, zou mislukken is louter hypothetisch en doet geen afbreuk aan de motieven op grond waarvan de beslissing is genomen. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zelf aangeeft, ondanks de bewering geen asiel te hebben aangevraagd in Italië, toch door de Italiaanse autoriteiten te zijn opgevangen in een tent en dat hij voedsel en kleding ter beschikking kreeg ondanks het feit dat hij er geen asielaanvraag had ingediend. Ook deze vaststelling wijst niet onmiddellijk op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat betrokkene geen enkele informatie geeft over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in haar hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 van het EVRM. In het verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over een beweerdelijk risico dat zij zou lopen bij een terugkeer naar Italië, doch dienaangaande laat de verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoont dat zij bij haar terugkeer een schending van artikel 3 van het EVRM zal ondergaan.

De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met te verwijzen naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523).

Waar de verzoeker nog suggereert dat gans het opvangsysteem in Italië tekortschiet en hij door dit gegeven aan een onmenselijke behandeling of vernederende behandeling zal blootstaan in de zin van artikel 3 van het EVRM verwijst de Raad naar de rapporten waarnaar zoals hoger vermeld verwezen wordt in de bestreden beslissing te weten OSAR, *Asylum procedure and reception conditions in Italy, may 2011* en NOAS, *The italian approach to asylum: Systems and core problems, April 2011*, waarbij aan dit laatste de voorkeur wordt gegeven omdat dit rapport gedetailleerder, uitgebreider is en meer concrete informatie bevat voor de asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten.

Bij de beoordeling van de gegevens uit dit rapport moet worden benadrukt dat het rapport in zijn geheel moet gelezen worden en dat er niet kan uitgegaan worden van enkel partiële gedeeltes. Bovendien maakt het rapport NOAS een onderscheid tussen de asielzoekers die in Italië zijn gebleven na het indienen van een asielaanvraag en deze die ingevolge de Dublin-II-Verordening worden teruggewezen naar Italië. Uit dit rapport, dat zich in het administratieve dossier bevindt, blijkt dat een genuanceerder beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers, ook naar de procedureregels toe, zich opdringt. Lezing van dit rapport leert dat slechts van een minderheid van asielzoekers die Italië verlaten hebben, de asielaanvraag werd afgewezen. De meerderheid hiervan heeft een verblijfsvergunning verkregen (zie voormeld verslag, pagina 11). Diegenen die terugkeren naar Italië zonder eerst in Italië een asielaanvraag te hebben ingediend krijgen in het politiestation de mogelijkheid een asielaanvraag in te dienen. Zij ontvangen informatie en advies van onafhankelijke organisaties aangeduid door de autoriteiten die in de nabijheid zijn van het politiestation (zie NOAS verslag, pagina 13). Weliswaar zijn er incidenten gerapporteerd waar geen afspraken met de Questura zijn verkregen, maar deze problematiek, voortvloeiend uit eventuele onwetendheid van de asielzoeker, kan voorkomen worden in het geval van de verzoekende partijen die door middel van hun raadsman ongetwijfeld op de hoogte zullen worden gebracht van de inhoud van het NOAS rapport die duidelijk maakt welke concrete stappen de verzoekende partijen dienen te ondernemen zo er zich een incident zou voordoen. Diegene die een asielaanvraag in Italië had ingediend, nog geen interview heeft gehad en waar nog geen beslissing over de asielaanvraag werd genomen, krijgt meestal toegang tot de verdere afhandeling van zijn asielprocedure. Indien in dat geval de beslissing al wel werd genomen en deze negatief is, is het meestal geen probleem om de heropening van de asielaanvraag te verkrijgen (pagina 13-14 voormeld verslag). Wat de overgedragen asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordening betreft, meldt voormeld verslag dat meestal opvangplaats voor hen gevonden wordt in CARA-centrums onder meer in Rome en in Malpensa. Diegene die al in een centrum verbleven en dit verlaten hebben zonder toelating verliezen hun opvangplaats. *In casu*, zijn er geen indicaties voorhanden dat de verzoekende partij zich in dat geval bevindt. Ook in de Fiumicino luchthaven krijgen overgenomen asielzoekers opvang voor maximum twee weken tot een plaats vrijkomt in het SPRAR systeem. Is er geen plaats in dit systeem beschikbaar kunnen ze meestal toch blijven, zelfs voor verschillende maanden. Kwetsbare groepen hebben voorrang (pagina 23 voormeld verslag).

Meteen is duidelijk dat er wel degelijk opvangmogelijkheden bestaan in Italië, dat weliswaar er problemen zijn zeker bij asielzoekers die niet goed geïnformeerd zijn, wat *in casu* niet het geval is nu de raadsman het verslag kent dat verschillende organisaties vermeldt waartoe de verzoekende partij zich kan richten.

Het gegeven dat er geen formeel akkoord is vanwege de Italiaanse autoriteiten betreffende de terugname, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Evenmin zijn er aanwijzingen dat de verzoekende partij het risico loopt teruggezonden te worden naar zijn land van herkomst door de Italiaanse autoriteiten, gelet op hetgeen voorafgaat. *Prima facie* toont de verzoekende partij geen schending van het non-refoulementbeginsel aan.

In de mate verzoekende partij nog van mening zou zijn dat haar asielaanvraag niet correct zal worden behandeld in Italië, dient er nog op gewezen dat de Italiaanse autoriteiten hoe dan ook gehouden zijn hun internationaalrechtelijke verplichtingen na te komen. Indien de verzoekende partij meent dat dit niet het geval is kan zij zich steeds tot de hogere autoriteiten wenden om alsnog haar rechten te bekomen. Zij kan zich tevens wenden tot het Europees Hof voor de Rechten van de Mens indien zij meent het slachtoffer te worden van een dreigende repatriëring naar haar land van herkomst en een '*interim measure*' vragen.

De verzoekende partij gaf zelf niet aan persoonlijk het slachtoffer te zijn geweest van een slechte behandeling tijdens haar verblijf in Italië. De Raad ziet dan ook niet in hoe de algemene rapporten, die de verzoekende partij niet op haar eigen situatie betreft, afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie ook RvS nr. 105.233 dd. 27.03.2002, RvS nr. 105.262 dd. 28.03.2002, RvS nr. 104.674 dd. 14.03.2002). Bovendien dient te worden vastgesteld dat de door de verzoekende partij opgeworpen schending van artikel 3 EVRM niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing, doch uit de beweerdde behandeling die zij zou ondergaan in Italië. Terwijl dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij haar rechten in Italië dient uit te putten en zich desgevallend aldaar tot de bevoegde autoriteiten dient te wenden.

Op het eerste gezicht maakt de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg

zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Het door verzoekende partij beschreven nadeel is quasi identiek en samenlopend aan het betoog dat werd uiteengezet in het kader van het hiervoor onderzochte middel.

Op grond van de hiervoor aangehaalde cumulatieve vereiste, volstaat een verwijzing in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel naar datgene wat werd aangevoerd in de rest van het verzoekschrift, *in casu* het middel, bijgevolg niet gelet op het ontbreken van het aanvoeren van een verdedigbare grief (RvS 12 september 2002, nr. 110.183). Evenmin komt het aan de Raad toe om zelf uit het door de verzoekende partij aangebrachte betoog af te leiden waarin nu juist de ernst van het vermeende nadeel bestaat, laat staan de herstelbaarheid ervan te onderzoeken.

Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog, waarbij verzoekende partij zich beperkt tot het verwijzen naar algemene informatie zonder concreet te duiden hoe deze betrekking heeft op haar persoonlijke situatie, op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond. De blote beweringen waartoe de verzoekende partij zich beperkt volstaan niet om aannemelijk te maken dat zij een ernstig, laat staan, een moeilijk te herstellen nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

A. VAN ISACKER